Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
JEANA RICHARDA DE LA TOUR
přednesené dne 28. října 2021 [1]

Věc C-275/20

Evropská komise
proti

Radě Evropské unie

„Žaloba na neplatnost – Rozhodnutí (EU) 2020/470 – Prodloužení platnosti nároku audiovizuálních koprodukcí stanoveného v článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci připojeného k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé – Procesněprávní základ – Článek 218 odst. 7 SFEU – Použitelný postup a použitelné pravidlo hlasování“

I. Úvod

1. Svou žalobou se Evropská komise domáhá zrušení rozhodnutí Rady (EU) 2020/470 ze dne 25. března 2020 o prodloužení platnosti nároku audiovizuálních koprodukcí stanoveného v článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci připojeného k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé [2].

2. Tento protokol stanovil rámec pro spolupráci mezi stranami k usnadnění výměny kulturních činností, statků a služeb, mimo jiné včetně audiovizuálního odvětví, a ke zlepšení podmínek této výměny. V uvedeném protokolu strany souhlasily s přiznáním nároku audiovizuálních koprodukcí producentů z Unie a z Korejské republiky využívat příslušných programů stran na podporu místního a regionálního kulturního obsahu. Tento nárok podléhá obnovení každé tři roky.

3. Na úrovni Evropské unie byla Komise zmocněna Radou Evropské unie, aby před uplynutím každého tříletého období platnost daného nároku ukončila, nebo naopak navrhla jeho obnovení. V projednávané věci má Soudní dvůr upřesnit, zda toto zmocnění spadá do působnosti čl. 218 odst. 7 SFEU, a pokud ano, zda jsou podmínky výkonu tohoto zmocnění v souladu s uvedeným ustanovením.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

[2] – Úř. věst. 2020, L 101, s. 1, dále jen „napadené rozhodnutí“.

II. Právní rámec

A. Protokol o kulturní spolupráci

4. Protokol o kulturní spolupráci [3] připojený k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé [4] v článku 5, nadepsaném „Audiovizuální koprodukce“, stanoví nárok audiovizuálních koprodukcí využívat příslušné režimy na podporu regionálního nebo místního kulturního obsahu (dále jen „dotčený nárok“). Uvedený článek zní:

„[…]

3. Strany v souladu se svými právními předpisy usnadní koprodukci mezi tvůrci ze strany EU a Koreje, a to i prostřednictvím toho, že koprodukcím umožní využívat příslušné režimy na podporu místního a regionálního kulturního obsahu.

[…]

8. a) Možnost, aby koprodukce využívaly programy na podporu místního a regionálního kulturního obsahu uvedené v odstavcích 4 a 5, je stanovena na dobu tří let po začátku používání tohoto protokolu. Na radu domácích poradních skupin posoudí Výbor pro kulturní spolupráci šest měsíců před koncem této lhůty důsledky uplatňování této možnosti pro posílení kulturní rozmanitosti a oboustranně prospěšné spolupráce při tvorbě koprodukčních děl.

b) Uvedená možnost se obnoví na další tři roky a dále se obnovuje automaticky vždy o tři roky, neukončí-li ji strana písemným oznámením nejméně tři měsíce před koncem prvního nebo kteréhokoli z následujících období. Šest měsíců před koncem každého obnoveného období Výbor pro kulturní spolupráci provede posouzení za stejný[ch] podmínek, jež jsou popsány v písmenu a).

[…]“

B. Rozhodnutí 2011/265/EU

5. V bodě 6 odůvodnění rozhodnutí Rady 2011/265/EU ze dne 16. září 2010 o podpisu jménem Evropské unie a prozatímním uplatňování Dohody o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé [5] se uvádí:

„(6) Podle čl. 218 odst. 7 Smlouvy může Rada zmocnit Komisi ke schválení určitých omezených změn dohody [s Korejskou republikou]. Komise by měla být zmocněna k ukončení nároku koprodukcí podle článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci, ledaže Komise určí, že by tento nárok měl platit i nadále, a Rada to schválí zvláštním postupem, jenž je potřebný jak vzhledem k citlivé povaze tohoto prvku dohody, tak vzhledem ke skutečnosti, že dohodu mají uzavřít Unie i členské státy. […]“

3 – Úř. věst. 2011, L 127, s. 1418.

4 – Úř. věst. 2011, L 127, s. 6, dále jen „dohoda s Korejskou republikou“.

5 – Úř. věst. 2011, L 127, s. 1.

6. Článek 4 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanoví:

„Komise oznámí Korejské republice postupem stanoveným v čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci úmysl Unie neprodloužit platnosti platnost] nároku koprodukcí podle článku 5 uvedeného protokolu, pokud Rada na základě návrhu Komise neschválí čtyři měsíce před koncem platnosti tohoto nároku, že má platit i nadále. Rozhodne-li Rada o další platnosti nároku, použije se toto ustanovení opět na konci obnovené doby platnosti nároku. Pro účely rozhodnutí o další platnosti nároku rozhoduje Rada jednomyslně."

C. Prováděcí rozhodnutí Rady 2014/226/EU

7. Prováděcím rozhodnutím Rady 2014/226/EU ze dne 14. dubna 2014 k prodloužení platnosti nároku audiovizuálních koprodukcí stanovenému v článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci připojeného k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé[6] byla platnost nároku audiovizuálních koprodukcí využívat příslušných programů stran na podporu místního a regionálního kulturního obsahu, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 4 až 7 protokolu, prodloužena na dobu tří let od 1. července 2014 do 30. června 2017.

D. Rozhodnutí (EU) 2015/2169

8. Rozhodnutím Rady (EU) 2015/2169 ze dne 1. října 2015 o uzavření Dohody o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé[7] byla tato dohoda schválena jménem Evropské unie. Bod 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí má obdobný obsah jako bod 6 odůvodnění rozhodnutí 2011/265. Obdobně čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 má obdobný obsah jako čl. 4 odst. 1 rozhodnutí 2011/265.

E. Rozhodnutí (EU) 2017/1107

9. Rozhodnutím Rady (EU) 2017/1107 ze dne 8. června 2017 o prodloužení platnosti nároku audiovizuálních koprodukcí stanoveném v článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci připojeného k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé[8] byla platnost nároku audiovizuálních koprodukcí využívat příslušných programů stran na podporu místního a regionálního kulturního obsahu, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 4 až 7 protokolu, prodloužena na dobu tří let, od 1. července 2017 do 30. června 2020.

F. Napadené rozhodnutí

10. Napadené rozhodnutí, vydané na základě čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169, stanoví, že platnost nároku audiovizuálních koprodukcí využívat příslušných programů stran na podporu místního a regionálního kulturního obsahu, jak je stanoveno v čl. 5 odst. 4 až 7 protokolu o kulturní spolupráci, se prodlužuje na dobu tří let, od 1. července 2020 do 30. června 2023.

6 – Úř. věst. 2014, L 124, s. 25.

7 – Úř. věst. 2015, L 307, s. 2.

8 – Úř. věst. 2017, L 160, s. 33.

III. Návrhová žádání účastnic řízení

11. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr napadené rozhodnutí zrušil a uložil Radě náhradu nákladů řízení.

12. Rada navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta a aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení. Podpůrně Rada navrhuje, aby v případě, že napadené rozhodnutí bude zrušeno, Soudní dvůr zachoval jeho účinky, dokud nebudou odstraněny jeho vady zakládající důvody pro zrušení.

13. Rozhodnutími předsedy Soudního dvora ze dne 7. prosince 2020 byl Francouzské republice a Švédskému království povolen vstup do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Rady.

IV. Shrnutí žalobních důvodů a argumenty účastnic řízení

14. Na podporu své žaloby na neplatnost předkládá Komise jediný žalobní důvod vycházející z tvrzení, že použití čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 jako právního základu pro vydání napadeného rozhodnutí je v rozporu se Smlouvou a judikaturou Soudního dvora, a je tudíž protiprávní.

15. Komise uvádí, že toto ustanovení rozhodnutí 2015/2169 bylo obsaženo v návrhu rozhodnutí Rady o uzavření dohody o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé, předloženém Komisí dne 9. dubna 2010[9], avšak že s ohledem na vývoj judikatury Soudního dvora po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost se zdá, že návrh, který musela předložit za účelem získání souhlasu Rady s uzavřením této dohody, není v souladu se Smlouvami, a z tohoto důvodu od roku 2015 systematicky odmítá z tohoto ustanovení vycházet. Přes její výslovný nesouhlas uplatnila Rada totéž ustanovení, které vyžaduje jednomyslné rozhodnutí Rady bez účasti Evropského parlamentu, při přijetí rozhodnutí 2017/1107 a napadeného rozhodnutí, přičemž ve svých návrzích těchto rozhodnutí použila Komise jako právní základ čl. 167 odst. 3 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) bodem v) SFEU, který ve spojení s čl. 218 odst. 8 prvním pododstavcem SFEU stanoví, že Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou po vydání souhlasu Parlamentu.

16. Komise tvrdí, že byla použitelná posledně uvedená ustanovení, jelikož se napadené rozhodnutí týká prodloužení doby platnosti části mezinárodní dohody. Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 podle Komise představuje odvozený právní základ, jehož použití je v rozporu se zásadou rozdělení pravomocí stanovenou v čl. 13 odst. 2 SEU, jakož i se zásadou institucionální rovnováhy, a tedy se Smlouvou, jak ji vykládá Soudní dvůr[10].

17. Použití odvozeného právního základu vyžadujícího jednomyslné rozhodnutí Rady je podle ní navíc protiprávní s ohledem na judikaturu Soudního dvora[11]. Ostatně by bylo nekonsistentní vyžadovat jednomyslné rozhodnutí Rady pro obnovení platnosti dotčeného nároku, když o jeho přiznání bylo rozhodnuto kvalifikovanou většinou a Unie na základě mezinárodního práva souhlasila s tím, aby byl tento nárok v zásadě automaticky obnovován. Uplatnění přísnějšího

9 – COM(2010) 137 final.

10 – V tomto ohledu Komise odkazuje na rozsudek ze dne 6. května 2008, Parlament v. Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, body 54 až 60 a citovaná judikatura).

11 – V tomto ohledu Komise odkazuje na rozsudek ze dne 4. září 2018, Komise v. Rada (Dohoda s Kazachstánem) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 27 a citovaná judikatura).

interního pravidla a požadavku, podle kterého je k obnovení tohoto nároku vyžadován souhlas Rady, je podle Komise neslučitelné s cílem automatického obnovení, na němž se dohodly strany Protokolu o kulturní spolupráci, a je tudíž v rozporu s judikaturou týkající se přednosti mezinárodních dohod před sekundárním unijním právem [12].

18. Rada, podporovaná Francouzskou republikou a Nizozemským královstvím, má za to, že při přijetí napadeného rozhodnutí jednala v mezích svých pravomocí, v souladu s postupem stanoveným Smlouvami a při dodržení zásady institucionální rovnováhy.

19. Rada připomíná, že návrh rozhodnutí Rady o podpisu a prozatímním uplatňování Dohody o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé [13], jejíž součástí je i Protokol o kulturní spolupráci, jakož i návrh rozhodnutí Rady o uzavření této dohody [14], předložila Komise. V obou těchto návrzích Komise předložila použitelný postup, pokud jde o přijetí rozhodnutí v rámci Unie o prodloužení platnosti nebo o zrušení dotčeného nároku po uplynutí každého tříletého období, přičemž tento postup byl následně přijat v rámci rozhodnutí 2015/2169. V bodě 6 odůvodnění každého z těchto dvou návrhů, které Rada přijala beze změny, Komise rovněž poskytla vysvětlení týkající se právního základu uvedeného postupu, tedy článku 218 odst. 7 SFEU. Parlament vyslovil souhlas s rozhodnutím Rady o uzavření uvedené dohody svým legislativním usnesením ze dne 17. února 2011 [15].

20. Rada podotýká, že Komise, která nevysvětluje, proč podle svého názoru „musela“ předložit návrh, s nímž údajně nesouhlasila, nepředložila Radě žádný návrh na změnu postupu stanoveného v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169, a proč, když mělo poslední obnovené období uplynout dne 30. června 2020, nepředložila návrh dalšího obnovení dotčeného nároku. Rada nejprve vyzvala Komisi, aby buď Korejské republice zaslala oznámení o zrušení tohoto nároku, nebo aby předložila návrh rozhodnutí Rady o obnovení nároku na další tři roky, a poté vydala na návrh Komise napadené rozhodnutí.

21. Rada zaprvé tvrdí, že při přijímání napadeného rozhodnutí nevycházela z odvozeného právního základu, že postup, který použila, je založen na čl. 218 odst. 7 SFEU, a že tento postup je s uvedeným ustanovením slučitelný. Z výslovného odkazu na čl. 218 odst. 7 SFEU obsaženého v bodě 6 odůvodnění rozhodnutí 2015/2169 podle ní zcela jasně vyplývá, že čl. 3 odst. 1 uvedeného rozhodnutí vychází ze zmíněného ustanovení, podle kterého se Rada může odchýlit od čl. 218 odst. 5, 6 a 9, SFEU, pokud dohoda uzavřená Unií stanoví, že se změny přijímají zjednodušeným postupem, jako je postup stanovený v čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci. Tento odkaz na čl. 218 odst. 7 SFEU podle ní rovněž vysvětluje vhodnost postupu stanoveného v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 pro účely použití tohoto ustanovení uvedeného protokolu.

22. Podmínky pro uplatnění čl. 218 odst. 7 SFEU jsou podle ní splněny, jelikož na jedné straně prodloužení platnosti nároku představuje změnu konkrétní a samostatné části dohody s Korejskou republikou, která má být přijata zjednodušeným postupem, přičemž Komise je jako vyjednavač mimo jiné zmocněna změnit dotčený nárok jeho zrušením po uplynutí běžného tříletého období a oznámit toto rozhodnutí Korejské republice. Tento postup tak podle Rady představuje provedení zjednodušeného postupu přijímání změn stanoveného v čl. 5 odst. 8

[12] – V tomto ohledu Komise odkazuje na rozsudek ze dne 3. června 2008, Intertanko a další (C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42).

[13] – COM(2010) 136 final.

[14] – Viz poznámka pod čarou 9 tohoto stanoviska.

[15] – Úř. věst. 2012, C 188 E, s. 113.

Protokolu o kulturní spolupráci. Na druhé straně postup stanovený v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 podle ní stanoví platné podmínky výkonu zmocnění uděleného Komisi v tomto kontextu. Podle Rady tedy platí, že pokud Komise rozhodne o prodloužení dotčeného nároku o další tři roky, musí toto rozhodnutí předložit Radě ke schválení. Z uvedeného podle ní vyplývá, že tento postup, který představuje právní základ napadeného rozhodnutí, byl zaveden v souladu se zmocněním stanoveným Smlouvami a právní základ tohoto rozhodnutí není odvozeným právním základem.

23. Zadruhé Rada podotýká, že Komise předkládá rozporná tvrzení ohledně použitelného postupu, když uvádí, že podle čl. 218 odst. 5 a 6 SFEU se vyžaduje souhlas Parlamentu, a zároveň tvrdí, že nemá být použit žádný interní postup, jelikož čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci stanoví automatické obnovení dotčeného nároku každé tři roky, a že toto ustanovení mezinárodního práva má přednost před vnitřním sekundárním právem. Mezi článkem 5 odst. 8 uvedeného protokolu a článkem 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 přitom podle Rady neexistuje rozpor, jelikož první z nich stanoví postup, který má být uplatněn mezi stranami dohody s Korejskou republikou, zatímco druhý z uvedených článků stanoví rozhodovací postup v rámci Unie pro účely uplatňování čl. 5 odst. 8 zmíněného protokolu.

24. Zatřetí má Rada za to, že argument Komise týkající se nedodržení zásady institucionální rovnováhy a zásady rozdělení pravomocí je neopodstatněný. Komise podle ní totiž nikdy neměla v úmyslu jednat tak, jako kdyby byl vyžadován souhlas Parlamentu, jelikož svůj návrh rozhodnutí Rady předložila méně než měsíc před uplynutím lhůty pro oznámení Korejské republice, že dotčený nárok nebyl obnoven, tedy v době, kdy již nebylo reálně možné dosáhnout dohody v Radě, ani si vyžádat souhlas Parlamentu.

25. Začtvrté má Rada za to, že se Komise dopouští nesprávného posouzení, když zpochybňuje požadavek jednomyslného rozhodnutí Rady, ačkoli toto pravidlo hlasování sama navrhla a přitom nepředložila návrh na změnu čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169. Prodloužení platnosti dotčeného nároku představuje výjimku z obecného pravidla, podle kterého nárok zaniká, nebylo-li rozhodnuto jinak, a podle Rady tudíž odůvodňuje přísnější podmínky, které jsou pro ně stanoveny.

26. Podpůrně Rada tvrdí, že pokud by Soudní dvůr rozhodl, že v rámci podmínek uvedených v čl. 218 odst. 7 SFEU nelze stanovit požadavek jednomyslnosti, je neplatná pouze tato povinnost jednomyslného rozhodnutí. Avšak vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo přijato jednomyslně, je podle Rady třeba je považovat za platně přijaté a není namístě je zrušit. Konečně, pokud by Soudní dvůr napadené rozhodnutí zrušil, má Rada za to, že by měly být zachovány jeho účinky.

27. Komise v replice odpovídá, že souhlasí s názorem Rady, podle kterého je předmětem napadeného rozhodnutí změna dohody ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU, jelikož se jím prodlužuje platnost ustanovení obsaženého v Protokolu o kulturní spolupráci. Avšak vzhledem k tomu, že tento protokol stanoví automatické obnovení dotčeného nároku na další stejně dlouhá období, nezavádí podle Komise zjednodušený postup obnovení tohoto nároku, a není tedy nutné, aby Rada zmocňovala Komisi ke schválení obnovení uvedeného nároku. Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 tudíž nelze považovat za případ uplatňování článku 218 odst. 7 SFEU. Naproti tomu uvedený protokol stanoví postup zrušení dotčeného nároku. Za tímto účelem podle ní Rada může zmocnit Komisi, aby rozhodla o zaslání oznámení o ukončení nároku druhé straně dohody s Korejskou republikou, a toto zmocnění může být předem uděleno v rozhodnutí o uzavření uvedené dohody, s výhradou odpovídajících podmínek.

28. Komise dodává, že na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, jsou procesní podmínky, s nimiž je spojeno zmocnění údajně udělené Komisi, neslučitelné s článkem 218 SFEU, jelikož Soudní dvůr rozhodl, že pokud jde o situace, na něž se vztahuje čl. 218 odst. 9 SFEU, je použití odvozeného právního základu vyžadujícího jednomyslné rozhodnutí Rady protiprávní[16]. To podle Komise platí tím spíše v případech, na které se vztahuje čl. 218 odst. 7 SFEU.

29. Kromě toho čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 údajně neuděluje Komisi zmocnění, aby jménem Unie schvalovala změny dohody s Korejskou republikou ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU, ale pouze odráží pravomoc Komise zajišťovat vnější zastupování Unie, která jí je svěřena v souladu s článkem 17 SEU, v případě, že bude rozhodnuto o neobnovení dotčeného nároku. Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 podle Komise potvrzuje, že pravomoc rozhodovat o tomto obnovení zůstává svěřena Radě a nedošlo k faktickému přenesení rozhodovací pravomoci na Komisi. Článek 218 odst. 7 SFEU tudíž nepředstavuje právní základ, který by umožňoval Radě podřídit obnovení dotčeného nároku zvláštním podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169.

30. Konečně Komise odmítá podpůrná návrhová žádání Rady.

31. Rada v duplice zaprvé odmítá argument Komise, že platnost dotčeného nároku může být Unií prodloužena bez použití vnitřního postupu, pokud je záměrem Komise tento nárok obnovit, zatímco k jeho ukončení je nutné použít rozhodovací postup. Podle Rady musí Unie použít za účelem změny Protokolu o kulturní spolupráci příslušný interní rozhodovací postup jak v případě prodloužení platnosti dotčeného nároku, tak v případě jeho zrušení. Automatická povaha prodloužení platnosti ve vztahu ke každé ze stran dohody s Korejskou republikou totiž podle ní nevylučuje použití jakéhokoli interního rozhodovacího postupu, jelikož podle čl. 5 odst. 8 uvedeného protokolu je platnost dotčeného nároku omezena na tři roky s možností obnovení na další období, jejichž délka je rovněž omezena na tři roky, což znamená, že každé tři roky musí být vydáno rozhodnutí v souladu s příslušnými interními rozhodovacími postupy. Výklad zastávaný Komisí podle ní narušuje nejen autonomii unijního právního řádu, ale také institucionální rovnováhu, neboť Komise by mohla vyloučit Radu z rozhodovacího postupu o prodloužení platnosti nároku.

32. Zadruhé Rada tvrdí, že čl. 218 odst. 7 SFEU představuje odpovídající právní základ postupu stanoveného v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci podle Rady stanoví zjednodušený postup pro prodloužení platnosti dotčeného nároku, jelikož souhlas stran je udělen konkludentně. Kromě toho podle ní tento článek stanoví, že pokud chce strana tento nárok ukončit, musí toto své rozhodnutí předem oznámit. Zjednodušený postup změny uvedeného protokolu je tak podle Rady dvojí a stanoví dvě procesní fáze.

33. Zatřetí Rada tvrdí, že postup stanovený v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí (EU) 2015/2169 je odpovídajícím postupem. Tento postup údajně stanoví ve vnitřních vztazích výchozí postoj Unie ke změně Protokolu o kulturní spolupráci na další tříletá období, dokud nebude dotčený nárok ukončen. Tímto výchozím postojem je, že dotčený nárok uplynutím tříletého období, na který byl přiznán, zaniká a Komise musí splnit požadavek stanovený v čl. 5 odst. 8 písm. b) uvedeného protokolu. Komise však podle Rady může dospět k závěru, že je vhodné uvedený nárok obnovit, a v takovém případě se může odchýlit od výchozího postoje a vyžádat si souhlas Rady, která rozhoduje jednomyslně, že nebude oznámeno ukončení téhož nároku.

[16] – V tomto ohledu Komise odkazuje na rozsudek ze dne 4. září 2018, Komise v. Rada (Dohoda s Kazachstánem) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 27 a citovaná judikatura).

34. Rada nesouhlasí s tvrzením, že v důsledku použití pravidla hlasování vyžadujícího jednomyslné rozhodnutí je tento postup v plném rozsahu neplatný, a že tudíž čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 představuje odvozený právní základ. Toto tvrzení podle ní nezohledňuje skutečnost, že Rada schválila postoj Unie vyžadovaný v rámci postupu stanoveného v čl. 5 odst. 8 uvedeného protokolu, tedy že dotčený nárok zaniká uplynutím běžné doby platnosti a k prodloužení tohoto nároku odchylně od uvedeného postoje, přijatého kvalifikovanou většinou, se vyžaduje přísnější pravidlo hlasování.

35. Francouzská republika v plném rozsahu souhlasí s vyjádřením Rady. Stejně jako posledně uvedená připomíná, že právní základ napadeného rozhodnutí definuje rozhodovací postup vycházející z čl. 218 odst. 7 SFEU a tímto rozhodnutím se uplatňuje uvedený postup.

36. Francouzská republika má v první řadě za to, že způsob prodloužení platnosti dotčeného nároku skutečně představuje uplatňování článku 218 odst. 7 SFEU. Zaprvé, jak Komise uznává, totiž obnovení tohoto nároku podle Francouzské republiky představuje změnu Protokolu o kulturní spolupráci ve smyslu zmíněného ustanovení. Pokud by se mělo ta to, že prodloužení platnosti uvedeného nároku nepředstavuje takovou změnu, jelikož je automatické, pozbylo by účinku ustanovení uvedeného protokolu, které stanoví omezenou dobu platnosti téhož nároku v případě absence konkludentního souhlasu stran.

37. Zadruhé na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je podle Francouzské republiky automatické obnovení dotčeného nároku součástí postupu stanoveného v Protokolu o kulturní spolupráci, který vyžaduje posouzení ze strany Výboru pro kulturní spolupráci. Výklad pojmu „zjednodušený postup“ ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU ve světle zásad mezinárodního práva, zejména Vídeňské úmluvy o smluvním právu ze dne 23. května 1969[17], podle ní potvrzuje, že tento pojem je v projednávané věci použitelný. Odchylně od odstavců 5, 6 a 9 tohoto článku se totiž odstavec 7 tohoto článku údajně použije, jestliže mezinárodní dohoda stanoví odchylnou úpravu pro přijímání jejích změn, za předpokladu, že tato úprava směřuje ke zjednodušení postupu změny dohody. Automatické obnovení dotčeného nároku, nevyjádří-li s tím strany nesouhlas, je přitom podle ní třeba považovat za takový druh úpravy odchylující se od postupu přijímání změn mezinárodních smluv podle obecného práva, která nesporně směřuje ke zjednodušení tohoto postupu.

38. Zadruhé má Francouzská republika za to, že mechanismus stanovený v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí (EU) 2015/2169 správně provádí článek 218 odst. 7 SFEU, jelikož stanoví, že Rada musí schválit rozhodnutí Komise o tom, že nebude oznámeno ukončení dotčeného nároku. Toto rozhodnutí zmocňuje Komisi, aby bez souhlasu Rady oznámila Korejské republice záměr Unie neprodloužit platnost tohoto nároku. Pokud však Komise rozhodne, že má být platnost tohoto nároku prodloužena, musí si vyžádat souhlas Rady. Zmocnění Komise podle Francouzské republiky podléhá zvláštním podmínkám ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU, což je legitimní, neboť toto ustanovení představuje odchylku od odstavců 5, 6 a 9 uvedeného článku. Tyto podmínky musí být stanoveny s ohledem na institucionální rovnováhu zakotvenou ve Smlouvě, zejména na čl. 16 odst. 6 třetí pododstavec SEU. Rozhodnutí o souhlasu s prodloužením platnosti dotčeného nároku přitom musí být považováno za součást vymezování politik Unie a vytváření její vnější činnosti. Rada tak podle ní byla oprávněna stanovit jako jednu ze zvláštních podmínek, že rozhodnutí, které může Komise přijmout na základě čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169, podléhá předchozímu souhlasu Rady s tímto rozhodnutím tak, aby Rada mohla posoudit, zda je dotčený

[17] – *Recueil des traités des Nations unies*, sv. 1155, s. 331.

nárok nadále v souladu se zájmem Unie. Požadavek jednomyslného rozhodnutí je podle Francouzské republiky pouze způsobem výkonu tohoto souhlasu Rady, jehož zákonností či nezákonností není dotčena platnost požadavku na získání tohoto souhlasu.

39. Zatřetí a konečně se Francouzská republika domnívá, že v každém případě z hlediska unijního práva nelze dotčený nárok platně obnovit pouze postupem konkludentního obnovení stanoveným v Protokolu o kulturní spolupráci, jelikož neexistuje žádný unijní akt, který by to výslovně připouštěl. V souladu se zásadou autonomie unijního práva totiž nelze mezinárodní dohodou stanovit vnitřní postupy Unie.

40. Nizozemské království plně podporuje postoj Rady a všechny argumenty, které byly předloženy na jeho podporu.

V. Analýza

A. K jedinému žalobnímu důvodu předloženému Komisí

41. Pokud jde o provádění změn mezinárodní dohody uzavřené Unií řádným postupem podle čl. 218 odst. 6 SFEU, platí obecné pravidlo souběžnosti forem, což znamená, že taková změna musí být v zásadě přijata stejným řádným postupem.

42. Odchylně od této zásady stanoví čl. 218 odst. 7 SFEU zjednodušený postup [18] změn dohody uzavřené Unií, jenž se použije namísto řádného postupu, kterým byla taková dohoda uzavřena.

43. Článek 218 odst. 7 SFEU stanoví, že „[o]dchylně od odstavců 5, 6 a 9 může Rada při uzavírání dohody zmocnit vyjednavače, aby jménem Unie schválil změny, jestliže dohoda stanoví, že se takové změny přijímají zjednodušeným postupem nebo orgánem zřízeným dohodou. Rada může k takovému zmocnění připojit zvláštní podmínky“.

44. V jediném žalobním důvodu Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo nesprávně přijato na základě čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169, který podle ní představuje odvozený právní základ, jenž není stanoven Smlouvou o FEU. Rada tak podle Komise porušila zásadu rozdělení pravomocí stanovenou v čl. 13 odst. 2 SEU a zásadu institucionální rovnováhy stanovenou Soudním dvorem v jeho judikatuře [19].

45. Účelem článku 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 je upřesnit podmínky zmocnění uděleného Komisi.

[18] – Viz stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Německo v. Rada (C-600/14, EU:C:2017:296, bod 57). Zjednodušená povaha tohoto postupu se projevuje zejména tím, že čl. 218 odst. 7 SFEU nestanoví účast Parlamentu. V tomto ohledu viz Rapoport, C., „La procédure de conclusion des accords externes de l'Union européenne: quelle unité après Lisbonne?“, *The European Union in the World – Essays in Honour of Marc Maresceau*, Brill-Nijhoff, Leyde, 2014, s. 149 až 169. Autor uvádí, že „proces demokratizace je zatím nedokonalý, jelikož se projevuje pouze ve fázi vypracování dohody, avšak nikoli poté, co dohoda vstoupí v platnost. Ať již jde o změnu dohody zjednodušeným postupem, pozastavení platnosti dohody nebo přijetí sekundárního právního předpisu na základě této dohody, může Parlament […] uplatnit pouze právo na informace zaručené v [čl. 218 odst. 10[, SFEU]. V těchto třech oblastech se Parlament musí spolehnout na to, že Komise bude plně dodržovat rámcovou dohodu [o vztazích mezi Evropským parlamentem a Evropskou komisí (Úř. věst. 2010, L 304, s. 47)], nebo na čistě diskrečním rozhodnutí Rady vyžádat si jeho souhlas“ (s. 158) Je třeba uvést, že se Komise zavázala plně informovat Parlament před schválením změn dohody v souladu se zmocněním, které jí udělila Rada podle čl. 218 odst. 7 SFEU; viz bod 9 přílohy 3 Rámcové dohody o vztazích mezi Evropským parlamentem a Evropskou komisí.

[19] – Viz zejména rozsudek ze dne 6. května 2008, Parlament v. Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, body 56 až 61).

46. V bodě 6 odůvodnění rozhodnutí 2015/2169 se uvádí, že toto zmocnění je založeno na čl. 218 odst. 7 SFEU, podle kterého může Rada zmocnit Komisi ke schválení určitých omezených změn dohody. Účel tohoto zmocnění je upřesněn v bodě 6 odůvodnění a v čl. 3 odst. 1 tohoto rozhodnutí. Tímto účelem je zmocnit Komisi, aby jménem Unie ukončila nárok koprodukcí podle článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci a toto ukončení oznámila Korejské republice. Komise je tak zmocněna oznámit postupem stanoveným v čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci uvedenému státu úmysl Unie neprodloužit platnost dotčeného nároku.

47. V tomto ohledu připomínám, že čl. 5 odst. 8 písm. b) uvedeného protokolu stanoví pravidlo, podle kterého se po prvním období tří let nárok koprodukcí obnoví na další tři roky a *dále se obnovuje automaticky* vždy o tři roky, *neukončí-li jej strana* písemným oznámením nejméně tři měsíce před koncem prvního nebo kteréhokoli z následujících období.

48. Z pohledu Unie je tak Komise orgánem, který je zmocněn ukončit jménem Unie nárok koprodukcí, jenž se jinak automaticky obnovuje.

49. Toto zmocnění Komise však podléhá zvláštním podmínkám, jak je stanoveno v čl. 218 odst. 7 SFEU.

50. Z bodu 6 odůvodnění rozhodnutí 2015/2169 totiž vyplývá, že Komise může ukončit dotčený nárok, „ledaže […] určí, že by tento nárok měl platit i nadále, a Rada to schválí zvláštním postupem“, nebo použijeme-li znění článku 3 odst. 1 uvedeného rozhodnutí, „pokud Rada na základě návrhu Komise neschválí čtyři měsíce před koncem platnosti tohoto nároku, že má platit i nadále“. V posledně uvedeném případě totéž ustanovení stanoví, že Rada rozhoduje jednomyslně. Podle bodu 6 odůvodnění rozhodnutí 2015/2169 je použití tohoto „zvláštního postupu“ odůvodněno „citlivou povahou tohoto prvku dohody [s Korejskou republikou] [a] skutečností, že [tuto] dohodu mají uzavřít Unie i členské státy“.

51. Shrneme-li výše uvedené, postup zmocnění Komise popsaný v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 má umožnit Unii ukončit dotčený nárok po uplynutí každého tříletého období v souladu s možností, kterou každé straně poskytuje čl. 5 odst. 8 písm. b) Protokolu o kulturní spolupráci. Každé tři roky se tak v rámci postupu vedeného Komisí posuzuje, zda je namístě zrušit nebo obnovit dotčený nárok, či nikoli. Pouze pokud Komise dospěje k závěru, že dotčený nárok má být obnoven, musí Rada vydat rozhodnutí o jeho obnovení, přičemž rozhoduje jednomyslně.

52. Napadené rozhodnutí je právě vyjádřením vůle Rady souhlasit s prodloužením platnosti dotčeného nároku o tři roky, tedy od 1. července 2020 do 30. června 2023.

53. Ze znění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že je založeno na čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169.

54. Důvodu předloženému Komisí na podporu její žaloby tak lze vyhovět pouze v případě, že bude prokázána protiprávnost uvedeného ustanovení. Tak by tomu bylo, pokud by bylo nutno dospět k závěru, že postup pro přijetí takových opatření, jako je napadené rozhodnutí, stanovený v uvedeném ustanovení je v rozporu s postupem dovoleným podle čl. 218 odst. 7 SFEU.

55. V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že „jelikož jsou pravidla tvorby vůle unijních orgánů stanovena Smlouvami a členské státy ani samotné orgány jimi nemohou disponovat, mohou ve zvláštních případech zmocnit některý orgán ke změně rozhodovacího

postupu, který stanoví, pouze Smlouvy. Pokud by tedy některému z orgánů byla přiznána možnost vytvářet odvozené právní základy umožňující přijetí legislativních aktů nebo prováděcích opatření, ať již ve smyslu zpřísnění nebo zmírnění podmínek pro přijetí právního aktu, byla by mu tím přiznána zákonodárná pravomoc překračující hranice toho, co je stanoveno Smlouvami“ [20].

56. Je tedy nutno ověřit, zda je postup stanovený v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 v souladu s čl. 218 odst. 7 SFEU, k jehož provedení slouží.

57. Za tímto účelem je třeba posoudit, zda jsou splněny podmínky pro použití čl. 218 odst. 7 SFEU. Je tak třeba určit nejprve, zda čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 obsahuje zmocnění Komise schválit jménem Unie změny dohody s Korejskou republikou, dále, zda tato dohoda stanoví, že se takové změny přijímají zjednodušeným postupem nebo orgánem zřízeným touto dohodou, a konečně, zda pravidla stanovená v tomto ustanovení představují „zvláštní podmínky“ ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU.

58. Zaprvé, pokud jde o otázku, zda čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 obsahuje zmocnění Komise schválit jménem Unie změny dohody s Korejskou republikou, podotýkám, že tento bod je mezi účastnicemi řízení nesporný. Komise v tomto ohledu nepředložila žádná vysvětlení. Rada má za to, že prodloužení dotčeného nároku představuje změnu zvláštní a samostatné části této dohody, přičemž zejména uvádí, že Komise je jako vyjednavač zmocněna změnit tento nárok jeho zrušením po uplynutí tříletého období. Francouzská republika se domnívá, že toto obnovení zakládá prodloužení platnosti ustanovení uvedené dohody týkajících se nároku koprodukcí, a tudíž představuje změnu této dohody.

59. Musím přiznat, že mám jisté pochybnosti o tom, zda lze obnovení dotčeného nároku považovat za „změnu dohody“, jelikož Protokol o kulturní spolupráci sám o sobě stanoví zásadu konkludentního automatického obnovení tohoto nároku, ledaže s tím některá ze stran vyjádří nesouhlas. Napadené rozhodnutí přitom nesměřuje ke změně uvedeného protokolu v tomto bodě, ale naopak má potvrdit na úrovni Unie její vůli nadále uplatňovat dotčený nárok.

60. Naproti tomu uznávám, že jelikož cílem zmocnění Komise obsaženého v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 je ukončení dotčeného nároku jménem Unie, pak by provedením tohoto zmocnění ze strany Komise pozbyly čl. 5 odst. 8 Protokolu o kulturní spolupráci a ustanovení protokolu zakládající tento nárok svého účelu, což by z právního hlediska mělo stejný účinek jako zrušení těchto ustanovení. V souladu se zněním čl. 218 odst. 7 SFEU, který stanoví, že „Rada *při uzavírání dohody* [může] zmocnit vyjednavače, aby jménem Unie schválil změny [této dohody]“ [21], je tak třeba na základě analýzy rozsahu zmocnění obsaženého v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 dospět k závěru, že účelem tohoto zmocnění je změna dohody s Korejskou republikou. V projednávané věci tomu tak je, jelikož toto zmocnění má za cíl změnit normativní obsah Protokolu o kulturní spolupráci tím, že potenciálně zbaví právního účinku nárok koprodukcí, jakož i pravidlo, podle kterého se tento nárok v zásadě každé tři roky automaticky obnovuje.

61. V této fázi svých úvah považuji za zajímavé použít paralelu s akty v přenesené pravomoci upravenými v článku 290 SFEU, byť netvrdím, že by zmocnění stanovené v čl. 218 odst. 7 SFEU mělo být bez dalšího považováno za obdobné přenesení pravomoci ve smyslu článku 290 SFEU. Připomínám, že účelem možnosti přenést pravomoci, která je upravena tímto článkem, je umožnit unijnímu normotvůrci soustředit se na podstatné prvky právní úpravy, jakož i na prvky,

[20] – Viz zejména rozsudek ze dne 22. září 2016, Parlament v. Rada (C-14/15 a C-116/15, EU:C:2016:715, bod 47 a citovaná judikatura).

[21] – Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

které nejsou podstatné, ale jejichž zákonnou úpravu považuje za vhodnou, a zároveň svěřit Komisi úkol doplnit určité prvky do přijatého legislativního aktu, které nejsou podstatné, nebo změnit takové prvky v rámci jí svěřené pravomoci [22].

62. Stejně jako v případě využití aktů v přenesené pravomoci je účelem zmocnění Komise podle čl. 218 odst. 7 SFEU naplnění cílů efektivnosti a rychlosti, přičemž smyslem je urychlit rozhodovací proces v rámci Unie [23].

63. V tomto ohledu se lze inspirovat výkladem pojmu „změna“ obsaženého v čl. 290 odst. 1 SFEU ze strany Soudního dvora, s přihlédnutím ke specifickým rysům zmocnění Komise schvalovat změny mezinárodní dohody.

64. Podle judikatury Soudního dvora z čl. 290 odst. 1 SFEU vyplývá, že legislativním aktem lze na Komisi přenést pravomoc přijímat nelegislativní akty s obecnou působností, kterými se doplňují nebo mění některé prvky legislativního aktu, které nejsou podstatné [24]. Článek 290 odst. 1 SFEU stanoví dvě kategorie přenesených pravomocí, a to pravomoc umožňující doplňovat a pravomoc umožňující měnit legislativní akt [25]. Účelem přenesení pravomoci měnit legislativní akt je zmocnit Komisi ke *změně nebo zrušení* nepodstatných prvků tohoto aktu stanovených unijním normotvůrcem [26]. Existence změny je dána, pokud unijní normotvůrce svěřil Komisi pravomoc měnit normativní obsah legislativního aktu [27], přičemž takovou změnu lze provést vložením nového ustanovení do tohoto aktu [28].

65. Připustíme-li, že výklad pojmu „změny dohody“ ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU není omezen pouze na jeho formální rozměr a z hmotněprávního hlediska pod tento pojem spadá i situace, kdy jsou provedením zmocnění uděleného Komisi ustanovení dohody zbavena právního účinku, lze dospět k závěru, že čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 skutečně zmocňuje tento orgán schválit jménem Unie „změny dohody“ ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU.

66. Zadruhé, pokud jde o otázku, zda dohoda s Korejskou republikou stanoví, že změny dohody se přijímají zjednodušeným postupem nebo orgánem zřízeným dohodou, je třeba bez dalšího vyloučit tento druhý případ, jelikož Výbor „pro kulturní spolupráci“ má podle čl. 5 odst. 8 písm. a) Protokolu o kulturní spolupráci jediný úkol, a to „[n]a radu domácích poradních skupin posoudit […] šest měsíců před koncem [tříletého období] důsledky uplatňování této možnosti pro posílení kulturní rozmanitosti a oboustranně prospěšné spolupráce při tvorbě koprodukčních děl“. Tento výbor tedy není pověřen prováděním změn uvedené dohody, pokud jde o dotčený nárok. Toto zapojení uvedeného výboru šest měsíců před uplynutím každého tříletého období nicméně dokládá, že ačkoli je podle čl. 5 odst. 8 písm. b) uvedeného protokolu pravidlem automatické obnovení dotčeného nároku, nebrání toto pravidlo na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, závěru, že uvedené ustanovení skutečně zavádí procesní krok směřující k obnovení nebo ukončení uvedeného nároku.

22 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2016, Parlament v. Komise (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 54).

23 – Viz sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 9. prosince 2009 – Provádění článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie [COM(2009) 673 final], bod 3.2, s. 5.

24 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2016, Parlament v. Komise (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 30 a citovaná judikatura).

25 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2016, Parlament v. Komise (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 32).

26 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2016, Parlament v. Komise (C-286/14, EU:C:2016:183, bod 42).

27 – Viz zejména rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Parlament a Rada (C-88/14, EU:C:2015:499, bod 44).

28 – Viz zejména rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Parlament a Rada (C-88/14, EU:C:2015:499, bod 43).

67. Dále se domnívám, že dohodu s Korejskou republikou lze považovat za dohodu, která stanoví zjednodušený postup vyžadovaný podle čl. 218 odst. 7 SFEU, pokud jde o ukončení dotčeného nároku, jelikož postačuje, aby jej strana ukončila zasláním oznámení nejméně tři měsíce před uplynutím původního nebo každého dalšího období. Kromě toho, pokud bychom na základě zvlášť širokého výkladu dospěli k závěru, že obnovení tohoto nároku je změnou uvedené dohody, což podle mého názoru neplatí, je nepochybné, že toho obnovení lze vzhledem k jeho automatické povaze, kdy není vyžadováno žádné jednání stran, považovat za „zjednodušený postup" ve smyslu čl. 218 odst. 7 SFEU.

68. Zatřetí, pokud jde o otázku, zda lze souhlas Rady s obnovením dotčeného nároku považovat za zvláštní podmínku spojenou se zmocněním uděleným Komisi v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169, domnívám se, že tomu tak je, jelikož zrušení tohoto nároku lze zabránit pouze, pokud Rada na návrh Komise jednomyslně rozhodne o obnovení tohoto nároku na další období tří let. Jinak řečeno, zmocnění Komise ukončit dotčený nárok muže být provedeno pouze za podmínky, že se tentýž orgán nerozhodne zahájit zvláštní postup, v jehož rámci může Rada vydat rozhodnutí o prodloužení tohoto nároku.

69. Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 však pro obnovení dotčeného nároku stanoví takový zvláštní postup, kdy je vyžadován jednomyslný souhlas Rady, a tudíž podle mého názoru není v souladu s čl. 218 odst. 7 SFEU.

70. Připomínám, že v bodě 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že prodloužení platnosti dotčeného nároku musí schválit Rada zvláštním postupem, jenž je potřebný jak vzhledem k citlivé povaze tohoto prvku dohody s Korejskou republikou, tak vzhledem ke skutečnosti, že dohodu mají uzavřít Unie a její členské státy.

71. Dokáži-li si představit, že z pohledu Unie se k obnovení dotčeného nároku na další tři roky vyžaduje, aby Rada před uplynutím každého období vydala příslušné rozhodnutí, nevidím naopak důvod, proč by mělo být pro přijetí tohoto rozhodnutí vyžadováno jiné pravidlo hlasování, než jaké bylo uplatněno pro přijetí rozhodnutí Rady o uzavření dohody s Korejskou republikou, tedy kvalifikovaná většina. Vzhledem k tomu, že souhlas Unie s přiznáním dotčeného nároku a s jeho automatickým obnovením každé tři roky byl udělen rozhodnutím přijatým kvalifikovanou většinou, mám za to, že obdobně by mělo být i zopakování tohoto závazku ze strany Unie na vnitřní úrovni učiněno formou rozhodnutí přijatého kvalifikovanou většinou.

72. V této souvislosti uvádím, že ze znění čl. 218 odst. 7 SFEU nijak nevyplývá, že by se na rozhodnutí týkající se postupu zmocnění stanoveného v uvedeném ustanovení, včetně stanovení konkrétních podmínek spojených s daným zmocněním, mělo použít jiné pravidlo hlasování než hlasování kvalifikovanou většinou, které je v rámci článku 218 SFEU zásadou [29].

73. Domnívám se, že stejný závěr vyplývá i z judikatury Soudního dvora týkající se jiného zjednodušeného postupu, a to postupu podle čl. 218 odst. 9 SFEU.

74. Toto posledně uvedené ustanovení stanoví zjednodušený postup mimo jiné pro stanovení postoje, který má být jménem Unie zaujat v rozhodovacím orgánu zřízeném mezinárodní dohodou v rámci účasti Unie na přijímání aktů plynoucích z uplatňování nebo provádění dotčené

[29] – Jak uvedl generální advokát P. Mengozzi ve svém stanovisku ve věci Komise v. Rada (C-28/12, EU:C:2015:43, bod 89), „[p]rocesní rámec pro sjednávání a uzavírání mezinárodních dohod Unie byl stanoven Lisabonskou smlouvou, která mimo jiné zavedla pravidlo kvalifikované většiny jakožto obecné pravidlo. Členské státy schválily a ratifikovaly tuto smlouvu a jsou touto smlouvou vázány. Členské státy […] nemohou […] obcháze[t] nebo opomíje[t] pravidla, která samy stanovily".

dohody [30]. Podle Soudního dvora vzhledem k tomu, že článek 218 odst. 9 SFEU nestanoví pro Radu „žádné pravidlo hlasování pro přijetí kategorií rozhodnutí, které upravuje, je třeba použitelné pravidlo hlasování určit v každém jednotlivém případě odkazem na čl. 218 odst. 8 SFEU“ [31]. Je tedy třeba mít za to, že „Rada zpravidla rozhoduje kvalifikovanou většinou a pouze v případech uvedených v [druhém pododstavci tohoto ustanovení] rozhoduje jednomyslně. Za těchto podmínek musí být použitelné pravidlo hlasování v každém jednotlivém případě určeno podle toho, zda spadá pod tyto posledně uvedené případy, či nikoli“ [32]. Za účelem určení, zda se v této souvislosti rozhodnutí přijaté v rámci stanoveném v čl. 218 odst. 9 SFEU týká oblasti, pro kterou je vyžadováno jednomyslné rozhodnutí, je třeba vycházet z jeho hmotněprávního základu [33].

75. Mám za to, že argumentaci Soudního dvora týkající se zjednodušeného postupu podle čl. 218 odst. 9 SFEU je třeba obdobně uplatnit i na zjednodušený postup podle čl. 218 odst. 7 SFEU.

76. Z toho vyplývá, že jelikož se napadené rozhodnutí netýká oblasti, pro kterou je vyžadováno jednomyslné rozhodnutí [34], bylo použitelným pravidlem hlasování pravidlo stanovené v čl. 218 odst. 8 prvním pododstavci SFEU, tedy hlasování kvalifikovanou většinou.

77. Dále, pokud jde o argument, že zvláštní postup zahrnující jednomyslné hlasování v Radě je odůvodněný jak vzhledem k citlivé povaze obnovení dotčeného nároku, tak vzhledem ke skutečnosti, že dohodu s Korejskou republikou mají uzavřít Unie a její členské státy, mám za to, že tento argument je třeba odmítnout. Je pravda, že Soudní dvůr již uznal, že „je-li zřejmé, že oblast upravovaná dohodou spadá částečně do pravomoci Unie a částečně do pravomoci členských států, je třeba zajistit úzkou spolupráci těchto států s unijními orgány jak v rámci procesu sjednávání a uzavírání dohod, tak v rámci plnění přijatých závazků“ [35]. Soudní dvůr nicméně rozhodl, že „[t]ato zásada však nemůže odůvodnit, aby se Rada zprostila povinnosti dodržovat procesní pravidla a způsoby hlasování stanovené v článku 218 SFEU“ [36].

78. Dodávám, že, jak Soudní rozhodl, „[p]řijetí odvozených právních základů nelze odůvodnit ani na základě úvah spojených s politicky citlivou povahou dané oblasti nebo snahou zajistit účinnost akce Společenství“ [37].

79. Konečně je třeba odmítnout argument, podle kterého jelikož bylo napadené rozhodnutí přijato Radou na základě pravidla vyžadujícího jednomyslné rozhodnutí, bylo by tím spíše přijato kvalifikovanou většinou, pokud by platilo takové pravidlo hlasování, takže není namístě předmětné rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Tento argument vychází z myšlenky, že rozhodnutí přijaté jednomyslně nutně splňuje požadavek na rozhodnutí kvalifikovanou většinou. Taková úvaha je však podle mého názoru chybná. Pravidlo hlasování vyžadující jednomyslné rozhodnutí totiž použito být nemělo, jelikož mohlo vést k nepřijetí rozhodnutí Rady, kterým se

[30] – Viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 28).

[31] – Rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 29).

[32] – Rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 29).

[33] – Viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 31 a citovaná judikatura). V rozsudku ze dne 4. září 2018, Komise v. Rada (Dohoda s Kazachstánem) (C-244/17, EU:C:2018:662, bod 30), Soudní dvůr zdůraznil potřebu „zachování symetrie mezi postupy pro vnitřní činnost Unie a postupy pro vnější činnost Unie v souladu s institucionální rovnováhou stanovenou autory Smluv“.

[34] – V tomto ohledu je hmotněprávním základem, z něhož je třeba vycházet, zřejmě čl. 167 odst. 3 SFEU, který je uveden v rozhodnutí 2015/2169. Podle zmíněného ustanovení „Unie a členské státy podporují spolupráci v oblasti kultury se třetími zeměmi a s příslušnými mezinárodními organizacemi, zejména s Radou Evropy“.

[35] – Viz zejména rozsudek ze dne 28. dubna 2015, Komise v. Rada (C-28/12, EU:C:2015:282, bod 54 a citovaná judikatura).

[36] – Rozsudek ze dne 28. dubna 2015, Komise v. Rada (C-28/12, EU:C:2015:282, bod 55).

[37] – Rozsudek ze dne 6. května 2008, Parlament v. Rada (C-133/06, EU:C:2008:257, bod 59).

uděluje souhlas s obnovením dotčeného nároku. Z toho podle mého názoru vyplývá, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit z pouhého důvodu, že bylo přijato na základě pravidla hlasování, které je v rozporu s článkem 218 SFEU [38].

80. Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2015/2169 tím, že vyžaduje, aby rozhodnutí o prodloužení platnosti dotčeného nároku bylo přijato Radou rozhodující jednomyslně, protiprávně zavádí přísnější podmínky přijetí takových opatření, jako je napadené rozhodnutí, než postup, který měl být za tímto účelem použit na základě článku 218 SFEU [39].

81. Z toho podle mého názoru vyplývá, že žalobní důvod předložený Komisí je opodstatněný, a že napadené rozhodnutí musí být tudíž zrušeno.

B. K zachování účinků napadeného rozhodnutí

82. Rada navrhuje, aby v případě, že napadené rozhodnutí bude zrušeno, byly jeho účinky zachovány, dokud nebudou odstraněny jeho vady zakládající důvody pro zrušení.

83. Podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Soudní dvůr, považuje-li to za nezbytné, uvést ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.

84. V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že s ohledem na důvody související s právní jistotou lze účinky takového aktu zachovat zejména tehdy, kdy by okamžité účinky jeho zrušení měly závažné negativní důsledky pro dotyčné osoby [40].

85. V projednávané věci by zrušení napadeného rozhodnutí bez zachování jeho účinků mohlo zpochybnit závazek Unie, pokud jde prodloužení platnosti dotčeného nároku na období tří let od 1. července 2020 do 30. června 2023, a narušit tak řádné provádění dohody s Korejskou republikou [41].

86. S ohledem na výše uvedené je podle mého názoru třeba z důvodu právní jistoty zachovat účinky napadeného rozhodnutí, pokud je Soudní dvůr v souladu zruší, jak navrhuji.

VI. K nákladům řízení

87. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

[38] – Viz stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Komise v. Rada (C-28/12, EU:C:2015:43), v němž uvedený advokát dospěl k závěru, že nemůže obstát argument, že pravidlo hlasování stanovené v článku 218 SFEU nebylo porušeno, protože jednomyslnost zahrnuje vždy kvalifikovanou většinu. Generální advokát P. Mengozzi dále s odkazem na dřívější stanovisko generální advokátky E. Sharpston tvrdil, že „rozhodnutí, proti kterému nikdo nic nenamítá, není nutně stejné jako rozhodnutí, na kterém se může shodnout kvalifikovaná většina účastníků, neboť je možné, že obsah rozhodnutí, které je s to získat kvalifikovanou většinu, musel být upraven, aby rozhodnutí mohlo být schváleno jednomyslně nebo bez jakýchkoli námitek“ (bod 81). V tomtéž smyslu viz stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci Komise v. Rada (C-114/12, EU:C:2014:224, bod 189).

[39] – Pokud jde o obdobné odůvodnění, viz rozsudek ze dne 22. září 2016, Parlament v. Rada (C-14/15 a C-116/15, EU:C:2016:715, bod 72).

[40] – Viz zejména rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 62 a citovaná judikatura).

[41] – Obdobně viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Rada (Dohoda s Arménií) (C-180/20, EU:C:2021:658, bod 63 a citovaná judikatura).

88. Článek 140 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Je proto třeba rozhodnout, že Francouzská republika a Nizozemské království ponesou vlastní náklady řízení.

VII. Závěry

89. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

„1) zrušil rozhodnutí Rady (EU) 2020/470 ze dne 25. března 2020 o prodloužení platnosti nároku audiovizuálních koprodukcí stanoveného v článku 5 Protokolu o kulturní spolupráci připojeného k Dohodě o volném obchodu mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Korejskou republikou na straně druhé;

2) zachoval účinky rozhodnutí 2020/470;

3) uložil Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení a

4) rozhodl, že Francouzská republika a Nizozemské království ponesou vlastní náklady řízení.“